



Het werk van beeldend kunstenaar Loes Botman uit Den Haag maakt meteen duidelijk dat haar modellen in de natuur leven en ze in pastel zijn geportretteerd.

Loes Botman:
„Hoewel ik de schepping nooit kan evenaren, wil ik die tekenen”

Acht lagen op paneel

Toen ze als kleuter een griffel in handen kreeg, werden het geen krassen, maar meteen “koppoters”. Een cirkel voor het hoofd en vier streepjes voor de armen en de benen. „Een afgewaarde leisteek van het dak van de kerk deed dienst als tekentableau. Dat was wel typerend, mijn ouders waren in mijn vaders studententijd getrouwd en moesten creatief zijn om rond te kunnen komen.” Op haar elfde jaar mocht Loes naar tekenles. „Daar ben ik mijn moeder nog altijd dankbaar voor. Ze genoot van mijn plezier in het tekenen en wilde het op die manier stimuleren.” In tien jaar tekenles beseftte Botman dat ze ervan hield om dingen te tekenen die leefden, die voelbaar

waren. „Ik weet nog dat de tekenlerares geraniums voor het raam had staan en dat ik die moest natekenen. Ze waren uit hun krachten gegroeid, eenmaal zouden ze dood gaan. Dat zorgt voor een bepaalde diepgang. Als de dieren die ik teken dood zijn, is mijn schilderij er nog. Alsof je het leven bewaart. Een stillevens of een havengezicht is niets voor mij.” Na de middelbare school volgde niet meteen de kunstacademie. „Op de een of andere manier wilde ik een solide basis en het onderwijs leek me wel wat. Op wat toen nog de Pedagogische Academie heette, leerde ik mijn man kennen. In het eerste jaar van de kunstacademie trouwden we. Ik had me bij zes academies ingeschreven en werd er bij vijf aangeno-

men. Omdat mijn man een baan in Den Haag kreeg, ging ik hier naar de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten.”

Schittering

Botman ging er met veel verwachting heen, maar de studie werd een moeilijke tijd. „Ik paste niet in het straatje. Ik werkte al meteen graag met pastel en dat werd gezien als een ondergemiddeld materiaal dat bruikbaar is om mee te schetsen, maar niet om er serieus mee aan de slag te gaan. Het was de enige techniek waarin ik uiteindelijk geen les kreeg en die ik nu juist zo graag wilde leren. Wat ik vooral beseftte was dat je jezelf trouw moet blijven. Ik ben afgestudeerd met abstracte pastels en toen bleken docenten toch overtuigd van mijn kwaliteit. Voor mij kwam die erkenning als mosterd na de maaltijd.” Uiteindelijk vond ze na jaren oefenen zelf een manier om met pastel te kunnen werken. „Normaal moet pastel achter glas en in een passe-partout, maar ik werk de lagen over elkaar en fixeer ze, zodat de eindversie uit minstens acht lagen bestaat. Bovendien werk ik op paneel. Ook



dat is een lange zoektocht geweest. Naar de juiste houtsoort, de juiste manier van prepareren zodat het hout niet kromtrekt. Groot werk mag ook niet te zwaar zijn."

Het huis van Loes straalt creativiteit uit. Tafels, bedden, kisten, zoveel als mogelijk is, wordt zelf gemaakt. Aan de muur hangen haar werken. Vogels, paarden, poezen, pauwen. Het plezier van het tekenen blijft ook op grote panelen zichtbaar. De poederkleuren zijn puur en helder.

„Stil fonkelend versteend, / ijsvogel op een tak – flitsend, een en al schittering / breekt hij het watervlak". Zo dichtte Jaap Zijlstra bij een pastel van de ijsvogel.

Missie

Intussen werkt Botman zestien jaar in pastel en exposeert ze gemiddeld twaalf keer per jaar in gerenommeerde kunstgalerieën, in binnen-

en buitenland. „Ik wil dat mijn werk steeds meer verdieping krijgt. Iemand moest laatst huilen bij een van mijn schilderijen. Dat is een kroon op mijn werk, het betekent dat het iemand raakt."

Botman blijft haar materiaal trouw. „Ik experimenteer met kleuren en onderwerpen, niet met materialen. Laatst moest ik in opdracht een hond voor iemand portretteren. Die werd blauw. Waarom weet ik niet, ik voelde dat ik het zo moest doen. Bleek het resultaat precies te voldoen aan hun verwachtingen. Het echt-paar verzamelde voorwerpen in die kleur. Dat is prachtig, een dergelijke non-verbale communicatie."

Botman pakt een boek en zoekt een citaat dat ze tegenkwam. „Albrecht Dürer schreef ooit: „De kunst ligt in de natuur. Wie haar daaruit kan distilleren, bezit haar." Deze wijsheid kwam voort uit geloof in een God-

delijke Schepper, wiens werk door geen andere kunstenaar kan worden verbeterd. Zo zie ik het ook. Ik kan de schepping op geen enkele manier evenaren, maar ik kan mijn wezen eraan toevoegen en zo de ogen van mensen proberen te openen voor de schepping. Dat is mijn missie."

Voor Botman is de Bijbel een boek dat vaststaat. „Het is geschreven, je kunt het lezen. De natuur is voor mij een levend boek van God. Een streven om de natuur te kunnen lezen. Daarbij zijn dieren voor mij de modellen. Zonder dieren kan de mens niet leven."

Botman komt regelmatig in het Haagse Gemeentemuseum om zich te laten inspireren door het werk van andere kunstenaars. „En altijd als ik er binnenkom, lees ik even de tekst die boven de ingang staat: „Eer het goddelijk licht in de openbaringen van de kunst."



Kaartenboekje

Via de webshop van Loes Botman is het mogelijk om het kaartenboekje dat onlangs in eigen beheer is uitgegeven, te bestellen. Het bevat tien kaarten met pastels van Loes Botman en speciaal voor deze pastels geschreven gedichten van Jaap Zijlstra.

Voor de webshop en meer informatie: www.loesbotman.nl





„De natuur is voor mij een levend boek van God“